

OD JEDNE DRAGE SESTRE U VJERI ... NA SLAVU BOŽJU I ČAST
SVETOME JOSIPU

HINKO

Želim Bogu zahvaliti za predivno čudo koje je učinio, za veliku milost

koju je udijelio meni, a posebno čovjeku za kojeg sam molila.

Sve je počelo sasvim slučajno, barem se meni tako činilo. Toga dana

otišla sam na bankomat blizu kolodvora podići novac. Sa strane je čekao

čovjek kojeg sam znala iz viđenja, poduprt o štaku, sa nekom vrećicom u

ruci. Zaustavio me je s molbom: "Gospodo, bi li vi mene odvezli do

stana, boli me noga."

Pogledala sam ga , loše je izgledao. Od kad ga neko vrijeme nisam

vidjela, jako je smršavio. Kako je bilo ljeto, a on u kratkim hlačama,

iznad gležnja njegove desne noge, mogla sam vidjeti kako se širi velika

plava mrlja. Vidjelo se da je bolestan. Rekla sam : "Samo čas, pričekajte

da podignem novac."

Toga dana imala sam dovoljno vremena. Pomogla sam mu da se smjesti

u auto i krenuli smo. Pitala sam ga kako to da je sam, nema li nekoga

da ga odveze, a njegov odgovor je bio da živi sam, udovac, sa unukom

koji je samo povremeno s njim jer je zbog posla često odsutan. Kako ga

nije trebalo voziti daleko, ostavila sam ga ispred njegove zgrade i tako

samo se rastali.

Nekoliko mjeseci kasnije, spremala sam se na vikend-hodočašće u

Međugorje. Baš dan prije, u popodnevnim satima, žurila sam na večernju

misu u crkvu, a kako mi je hitno trebala i neka gotovina, odlučila sam na

brzinu se odvesti do najbližeg bankomata, onog kod kolodvora, kamo

inače vrlo rijetko idem. Onako u žurbi, jer nisam htjela zakasniti na misu,

opet sam ugledala istog čovjeka. Na istom mjestu, sa štakom, kako stoji i

čeka. Opet me zamolio za prijevoz, a ja nisam mogla odbiti. U sebi sam

se nasmijala i rekla. Pa što ako i malo zakasnim na misu, bolje je tako

nego da ovog starca pustim ovdje i ne povezem ga. Opet sam mu

pomogla u auto, ovaj put me je prepoznao. Rekao je da se vraća iz

bolnice, vlakom, i da ne može pješice do kuće jer je predaleko. Riječ po

riječ, rekla sam mu da ga poznajem od prije, a on je ponovio kako živi

sam i da mu je teško jer ga nema tko voziti u bolnicu na preglede.

Kako sam ga otprije površno poznavala, a nekoliko puta sam ga čula kako

psuje, osjetila sam iz njegovih riječi gorčinu i jad. Šutjela sam, a u sebi

sam duboko osjećala kako me je baš božja ruka dovela baš taj čas ovdje,

baš na taj bankomat, baš u taj dan. Nekako sam , ne znam točno kako,

osjetila da je taj čovjek nesretan i pomislila kako se sigurno nije dugo

ispovijedao i da bi trebalo moliti za njega. Odvezla sam ga do zgrade,

odnijela njegovu tešku vrećicu na treći kat, pozdravila se i otišla. Žurila

sam u crkvu, Stigla sam taman na početak mise.

Susret koji sam upravo doživjela, snažno me se dojmio. Taj starac i

njegove riječi nisu mi izlazile iz glave. Osjetila sam snažan poticaj i želju,

a zatim donijela odluku da ću ovo hodočašće u Međugorje posvetiti

njemu, moliti za toga, meni do tada nepoznatog čovjeka. Tako je i bilo.

Puna dva dana, imala sam ga u mislima i prikazivala svoje molitve na

nakanu da se što prije dobro i temeljito ispovijedi, da se ne desi da umre

naglo, sam i bez ispovijedi. Žarko sam ga preporučila Majci Božjoj u svim

svojim molitvama.

Prošlo je opet nekoliko tjedana.

Jednog dana, primila sam telefonski poziv. Pošto je znao gdje radim,

Hinko (tako je bilo ime toga starca kojeg sam povezla), nazvao me i

zamolio za neku sitnu uslugu. Odlučila sam otići do njega, posjetiti ga.

Zapravo sam se neko vrijeme u sebi dvoumila, otići ili ne, jer ,mislila

sam, imam i ja dovoljno svojih obaveza i problema. Ipak sam otišla.

Posjetila sam ga i kratko smo popričali. Isto se ponovilo i tjedan-dva

kasnije. Bilo je već blizu Božića. Kako sam sad osjetila da mi već više

vjeruje, ohrabrila sam se i upitala ga bi li se htio ispovjediti. Izbjegavao je

odgovor. Ponudila sam mu da ga ja odvezem u crkvu, da to nije ništa

strašno i da će mu biti lakše kad se, nakon jako dugo vremena- kako mi

je sam priznao, opet pomiri s Bogom. Ipak je odbio. Osjetila sam da još

u „rezervi ima“ neke obzire i pitanja koja mi nije htio izreći. Nisam

navaljivala, samo sam u sebi žarko za njega molila.

Nakon kratkog vremena, opet smo se sreli. Ovaj put donijela sam mu, uz

ostalo, dva **Glasnika svetog Josipa**. Dok sam već prije moleći za njega

intenzivno razmišljala kako ga potaknuti na ispovijed, u mislima sam

prevrtala svu moguću literaturu i časopise koje imam doma, ali s obzirom

na njegove godine i vjersko znanje, ništa mi se nije činilo prikladno za

njega. Tako mi je na kraju pogled pao na hrpicu Glasnika, te sam gotovo

nasumično odbrala dva od njih da mu ih odnesem. A otvorivši jednoga,

uočila sam odmah na početku prekrasan članak o tome kako se uz pomoć

i zagovor svetog Josipa, dobro pripremiti za ispovijed i sretan smrtni

čas. Pošto je članak, kao i uostalom gotovo svi tekstovi u Glasniku , pisan

vrlo jednostavnim stilom, pomislila sam kako je to baš prikladno za

njega. Kad sam mu to donijela i stavila na stol, toplo sam mu preporučila

da to čita. Iskreno, kad me pogledao, vidjela sam mu u očima da to ne

misli čitati, makar je iz pristojnosti potvrdio da bude.

Ipak, u sebi sam ga preporučila u zagovor svetog Josipa, učinila mu znak

križa na čelu, i ostavila ga.

Nedugo nakon toga opet me nazvao. Kako sam obavljala neke sitnice za

njega, opet sam ga , kao usput, upitala bi li se htio ispovjediti. Odgovora

ni ovaj put nije bilo. Korizma je već bila dobrano u tijeku. Često sam

mislila na njega , a kako se bližio ožujak , odlučila sam svakodnevno

moliti, Trideset dana molitve sv. Josipu za jednu posebnu nakanu, za

Hinka, da se valjano i temeljito ispovijedi, bar jednom prije smrti, da se

ne desi da umre bez da se pomiri s Bogom i ljudima, bez svetih

sakramenata.

A onda me jedne subote nazvao i opet zamolio za uslugu. Bilo je blizu

Uskrsa. Korizmene ispovijedi već su trajale u našoj i u susjednim župama.

Svećenici su bili stalno zauzeti zbog ispomoći u ispovijedanju, gdje god je

trebalo, pa tako i naš župnik. Ovaj put, odlučila sam na kraju našeg

razgovora, upitati Hinka opet, bi li želio da mu dovedem svećenika, jer

mu se u međuvremenu zdravlje pogoršalo i više nije izlazio iz stana.

Mislila sam u sebi- ako pristane, Bogu hvala, a ako ne, prepustit ću ga

božjoj milosti i svetom Josipu, neću ga više pitati, ali ću i dalje moliti za

njega.

Odbio je opet. Osjetila sam žalost u srcu. Na moje pitanje, je li bar

malo čitao Glasnike, odgovorio je potvrdno. Opet sam mu ponovila, neka

bar malo prolista. Ne znam ni sama čemu sam se nadala, ali sam molila u

sebi i vjerovala da će sveti Josip već nekako naći načina da smekša

njegovo srce. Prekinuli smo razgovor. A onda je za samo nekoliko

trenutaka telefon zazvonio opet. Bio je Hinko.

Bez pozdrava, odmah me upitao: "A možeš li ti svećenika danas dovesti?"

Nisam mogla vjerovati što čujem, srce mi je zaigralo od sreće. Sjećam se

, bila sam na putu s posla kući, i baš sam bila pred našom župnom

crkvom. Pogledala sam prema crkvi, prema Isusu, i u sebi rekla : "O

Bože, zar zaista? Hvala ti Isuse!"

Dogovorili smo se da dovedem župnika to isto popodne, makar nisam

znala ni gdje je župnik ni da li će moći doći. Srećom, već sam prije u

nekoj prilici bila razgovarala sa župnikom o tome , tako da je već bio

upoznat. Pokušala sam odmah nazvati župnika. Nije se javio, naravno,

trajala je korizmena ispovijed u susjednoj župi. A što sad, pomislila sam.

A što ako župnik ne bude mogao danas, a starac se do sutra predomisli?

Uostalom, sutra je nedjelja i župnik ionako ima puno redovnih obaveza i

svetih misa.

O Bože! Sva sam treperila od neizvjesnost, obuzeo me malo i strah,

hoće li se župnik javiti...

Na sreću, javio se, ni sat vremena kasnije, čim je vidio propušten poziv na

mobitelu. Objasnila sam mu situaciju i zamolila da ga posjeti u

dogovoreno vrijeme. Nema problema. Župnik je otišao k njemu prema dogovoru, a znam da je uvijek točan u minutu, dok sam ja doma gledala na sat i žarko molila svetog Josipa da se Hinko iskreno i temeljito ispovijedi.

Nakon nekih pola sata, Hinko me nazvao. U glasu mu se osjećala radost.

Bio je oduševljen! Nije se mogao nahvaliti župnika, kako je dobar, i

zahvaljivati mi što sam ga pozvala!

Bogu hvala, Bogu hvala, ponavljala sam ja.

Ispovjedio se i pričestio. Suze su mi potekle od radosti. Njegova sreća

jednostavno je zračila, čak i preko telefona. Osjetila sam njegovo

olakšanje, bio je smireniji, opušten. U sebi sam klicala od radosti.

Tek kad smo prekinuli razgovor, došlo mi je do svijesti koliko je čudo Bog

učinio! Preplavila me duboka zahvalnost, a cijelom dušom klicala sam i

zahvaljivala : **"Bože hvala ti, hvala ti, Sveti Josipe, hvala ti i**

lava!"

Vjerujem da je ova velika milost isprošena od Boga po zagovoru svetog

Josipa, čije su oči blago i zaštitnički gledale sa slike na naslovnici

Glasnika svetog Josipa, na stolu, u Hinkovu stanu.

PS.

NEDUGO POSLIJE OVIH DOGAĐAJA, DRAGI HINKO

NAPUSTIO JE OVAJ NAŠ ZEMALJSKI SVIJET.

ALI NJEGOVA DUŠA NIJE PROPALA. GOSPODIN JE TAKO

ODLUČIO A SVETI JOSIP I OVA DRAGA SESTRA U VJERI

SU U TOME POMOGLI...

SVET I PRESVET MOJ LJUBLJENI, TROJEDINI BOŽE!

SVET I PRESVET.

